

Pismo vršnjaku Vukovarcu

Dragi vršnjake,

Ovo pismo ti pišem, da se sjetim što si ti i tvoj rodni grad Vukovar proživjeli za vrijeme napada. Za vrijeme tog žestokog rata, kad su pripadnici četničkih snaga htjeli napasti tvoj rodni grad, i ostale gradove i područja Hrvatske da naprave nešto što su oduvijek htjeli, stvoriti tzv. „Veliku Srbiju“.

Ja se, nasreću, nisam rodio za vrijeme rata. Volio bih da sam sudjelovao u tom ratu u obrani grada. Kad se sjetim, suza mi krene. Samo kad se sjetim tih starih dana kad su naši očevi i djedovi stajali na prvim crtama u borbi, kad su ginuli za slobodu i za dom, za sve što su izgradili u ove godine i stoljeća. Plače mi se kad se sjetim poginulih branitelja i svih civila koji su završili u logorima. Žalosno je to što su od svih država napali lijepu našu Hrvatsku. Naši generali i svi koji su pomagali obraniti ovu Hrvatsku pogotovo naših malo branitelja koji su prolijevali svoju krv za slobodu domovine, još i dan danas imaju ožiljke i uspomene koje će ih sjećati na rat. Da sam bio rođen, tada bih pomogao. Moj otac je branio Dubrovnik i ponosim se zbog toga.

A sad me čekaju dužnosti - moram poći u crkvu pomoliti se Bogu što nas je sve očuvao od pakla. Moram zapaliti barem jednu svijeću. Slat ću ti još pisama. Ne zaboravi, kad dođem u Vukovar pronaći ću te, tebe, ponosnog Vukovarca. Zbogom, junače hrvatski!

Tvoj prijatelj

Duje Piplica 7. a